

Sygn. akt III UK 350/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 czerwca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz K. S. 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 7 czerwca 2018 r. uwzględnił apelację wnioskodawcy K. S. i zmienił wyrok Sądu Okręgowego w R. oraz poprzedzającą go decyzję pozwanego organu rentowego z 13 grudnia 2017 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od 3 października 2017 r. oraz stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podano, że jest oczywiście uzasadniona, a to wobec rażącego naruszenia art. 184 ust. 1 w związku

z art. 32 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 3 i 4 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez ustalenie prawa do emerytury wnioskodawcy, który nie spełniał w dniu wejścia w życie tej ustawy warunku posiadania co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony. Skarżący nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Niezasadnie zatrzymuje się na regulacji rozporządzenia z 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, wykonawczym do art. 108 ust. 4 ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej i tezie, że skoro od 1 września 1979 r. zaczęło obowiązywać nowe rozporządzenie, które nie przewidywało możliwości zaliczenia okresu odbywania służby wojskowej do wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, to nie jest możliwe zaliczenie okresu służby wojskowej wnioskodawcy od 5 lipca 1983 r. do 28 czerwca 1984 r. do okresu od którego zależy prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Tezę tą ma potwierdzać też obowiązywanie art. 108 ust. 1 ustawy do 31 sierpnia 1979 r.

Dla oceny zasadności podstawy przysądu istotne jest, że skarżący pomija dalsze regulacje przedstawione przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu skarżonego wyroku. Precyzyjnie Sąd Apelacyjny wskazał na czym polegała zmiana ustawy w 1979 r. W szczególności dalej korzystna regulacja została ujęta w art. 120 ust. 3 ustawy, stwierdzającym, iż pracownikowi, który podjął pracę lub złożył wniosek o skierowanie do pracy po upływie trzydziestu dni od zwolnienia ze służby wojskowej, czas odbywania służby wlicza się do okresu zatrudnienia tylko w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego i wysokości odprawy pośmiertnej oraz

uprawnień emerytalno-rentowych. Sąd Apelacyjny wskazał też, że „wliczanie” okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień emerytalno-rentowych zostało usunięte dopiero 21 października 2005 r. Czyli w sprawie wnioskodawcy decydowała treść regulacji obowiązująca w okresie odbywania przezeń służby wojskowej. Do tej regulacji (przedstawionej przez Sąd Apelacyjny) skarżący nie odwołuje się we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, a wręcz całkowicie ją pomija, dlatego nie można stwierdzić, że we wniosku o przyjęcie skargi wykazuje, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Potwierdzają to dalsze orzeczenia w podobnych sprawach (por. choćby postanowienie Sądu Najwyższego z 21 marca 2018 r., II UK 232/17 i wskazane w nim orzeczenia Sądu Najwyższego). Nie było konieczne odnoszenie się do wszystkich przesłanek, gdyż sporne było tylko zaliczenie okresu służby wojskowej, przy niekwestionowaniu 14 lat, 2 miesięcy i 23 dni pracy w szczególnych warunkach przed 1 stycznia 1999 r.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.